

Михаль. Чякамъ Вича, той отиле да виде, ако е готово сичко то.

Д. — Кое да е готово?

М. — За да ма вѣнчещъ.

Д. — Съ кого?

М. — Е, сега и ты ще пыташъ! хесапъ ще ти давамъ! на, съ Радка.

Д. — Съ Радка?

М. — Съ нея зеръ, ами защо ся забави Вичю?

Д. — Чи какъ ти е име то?

М. — МИХАЛЬ МЫШКОЎДЪ.

Д. ѿ, ж, Михаль Мишкоѿдъ, сега сега азъ та вѣнчявамъ. (отхожда)

М. (говори самъ) Каква е тая работа? той зи не е понъ, какъ ще ма вѣнчее? ами Вичю пжкъ, защо ся забави толко зи?

(Драгни ся враща съ една сопа, зафаца да удре Михальа да го натирва изъ врата та и да дума)

„Азъ вѣнчявамъ Мишкоѿда, новыа си Господарь,
И му давамъ по гарбина десять сопи, като даръ.“

Конецъ.

